

Arrest

nr. 283 155 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen vooreerst België binnenkwam op 13 april 2014, diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 april 2014.

Op 18 juni 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Bulgarije verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen een tweede maal België binnenkwam op 15 maart 2018, diende op 20 maart 2018 een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 8 januari 2014, in Oostenrijk op 18 februari 2014, in Italië op 26 februari 2018, in België op 14 april 2014, in Hongarije op 5 augustus 2014, in België op 16 maart 2018 en in Duitsland op 27 maart 2018 (Eurodac).

Op 13 juni 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot ontvankelijkheid.

Op 13 augustus 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 december 2018 bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 12 december 2018, nr. 213 799). Dit arrest werd als volgt gemotiveerd:

“2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij gedood zal worden door de taliban omdat zij hem als spion hebben bestempeld nadat zij, op dezelfde dag dat hij gratis kleren voor hen moest herstellen, met een gevecht met de overheid werden geconfronteerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers zeer laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt; (ii) verzoekers verklaringen over zijn vermeende problemen met de taliban niet kunnen overtuigen nu hij geen concrete informatie kan verschaffen over de leden van de taliban die tot driemaal toe kledij bij hem lieten maken, hij zo goed als niets weet over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat losbrak op de dag dat de taliban kledij kwamen ophalen en verzoeker bovendien niets weet over de talibs die zijn woning en die van zijn oom doorzochten; (iii) verzoeker voorts niet aannemelijk maakt waarom de taliban precies hem ervan beschuldigden hen verraden te hebben; (iv) verzoekers opeenvolgende verklaringen een opvallende tegenstrijdigheid en omissie bevatten nu hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit melding heeft gemaakt van de vlucht van zijn broer H.; (v) hij bovendien bijzonder weinig weet over de vermeende problemen en vlucht van zijn broer H.; (vi) verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij nog gezocht wordt door de taliban en (vii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 augustus 2018 (CG nr. 1411904Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming een indicatie vormt dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Zo staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: “Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas zeer laattijdig een tweede verzoek om internationale bescherming deed waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming wordt ondermijnd. Na uw overbrenging van België naar Bulgarije in 2014 zette u uw asielprocedure daar niet verder. U hoorde daar van jongens die op straat verbleven dat u er geen plaats om te wonen zou krijgen en u besloot Bulgarije te verlaten (CGVS, p. 5). Dat u besloot Bulgarije te verlaten omdat u gehoord had dat u er geen woning zou krijgen en dat u zelf geen informatie over asiel of

bescherming vroeg bij de Bulgaarse autoriteiten (CGVS, p. 5) relateert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging reeds in ernstige mate. Vanuit Bulgarije reisde u naar Frankrijk, waar u drie tot drieënhalve jaar in Calais en in treinstations verbleef en pogingen ondernam om naar Engeland te reizen, zonder ooit een verzoek om bescherming te doen in Frankrijk (CGVS, p. 5, 6). Dat u bang was om gedeporteerd te worden naar Bulgarije verklaart niet afdoende waarom u geen bescherming vroeg in Frankrijk (CGVS, p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wist dat vingerafdrucken na 18 maanden "vergeven" worden en dat personen dan kunnen opgeroepen worden voor een interview in het kader van asiel (CGVS, p. 6). Echter deed u na 18 maanden verblijf in Frankrijk nog steeds geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (CGVS, p. 6). Dat u probeerde in Engeland te geraken verklaart niet waarom u dan nog steeds geen bescherming vroeg in Frankrijk, u zei immers dat Engeland uw doelbestemming was om deportatie naar Bulgarije te vermijden, maar uit uw verklaringen blijkt dat u wist dat u na 18 maanden niet meer het risico liep naar Bulgarije gedeporteerd te worden (CGVS, p. 5, 6). De beweegredenen die u uiteindelijk toch ertoe bracht opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België te doen, met name dat u zwakker werd omdat u hepatitis had en niet meer in het bos kon wonen (CGVS, p. 6), is een verdere indicatie dat het krijgen van bescherming omwille van het risico op vervolging in uw land van herkomst geen primaire factor is. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u na uw eerste verzoek om internationale bescherming in 2014 nog een viertal jaar wachtte en in diverse Europese landen verbleef alvorens in 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming te doen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming."

De argumentatie in het verzoekschrift dat de opvangmogelijkheden in Bulgarije quasi onbestaande zijn, dat hij in de gegeven omstandigheden niet kon teruggaan naar de taliban die hem bedreigde met de dood en hij in eerste instantie geen nieuw verzoek om internationale bescherming in België wilde indienen gelet op zijn eerdere ontvankelijkheidsverklaring en de angst die hij had voor de Belgische autoriteiten, doch dat hij na drie jaar in "the jungle" in Calais en omwille van hepatitis enorm verzwakt was en daarop besloot om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen in België - een land waar hij de procedure reeds kende - kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. Verzoekers bewering als zou hij op zeer jonge leeftijd gedeporteerd zijn naar Bulgarije, kan allerminst gevolgd worden nu hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 16 juli 2018 aangeeft een leeftijd van 26 à 27 jaar te hebben, waaruit kan worden afgeleid dat hij op het ogenblik van de overdracht naar Bulgarije in 2014 een leeftijd van 22 à 23 jaar had. Waar verzoeker ten slotte nog betoogt dat het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije of Frankrijk geen doorslaggevend element mag zijn in de beoordeling van zijn verzoek, dient erop gewezen dat verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming wel degelijk een contra-indicatie vormt voor de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, doch dat verzoekers laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming geenszins de enige reden vormt waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is, maar slechts een deel daarvan. Het is daarnaast het geheel aan ongeloofwaardige verklaringen aangaande de problemen met de taliban, de reden waarom de taliban verzoeker precies zouden aanwijzen als verrader, de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, zijn gebrek aan kennis inzake de vermeende problemen en vlucht van zijn broer H. en het feit dat hij niet aannemelijk kan maken dat de hij nog steeds gezocht wordt door de taliban op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt ondermijnt.

2.3.2.3.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden problemen met de taliban allerminst kunnen overtuigen.

Zo dient erop gewezen dat verzoekers kennis van de betrokken personen en gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan bijzonder beperkt is. Zo kan hij immers geen concrete informatie verschaffen over de leden van de taliban die tot driemaal toe kledij bij hem lieten maken (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Daarenboven kan hij zo goed als geen concrete informatie geven over het gevecht tussen de overheid en de taliban dat losbrak op de dag dat de taliban kledij kwamen ophalen nu hij niet weet wie van de overheid deelnam aan het gevecht, hij niet op de hoogte is

van enige gewonden of doden bij dit gevecht aan de kant van de overheid en hij enkel weet dat er een paar talibs werden gedood (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Verder weet verzoeker niets te vertellen over de talibs die hem zouden zijn komen zoeken zowel in de woning van zijn familie als in de woning van zijn oom (administratief dossier, stuk 5, p. 12). In zoverre verzoeker aanvoert dat het algemeen geweten is dat leden van de taliban zich om evidente redenen niet zomaar kenbaar maken en hij slechts op secundaire wijze gehoor kreeg van het gevecht tussen de taliban en de overheid en hij kort nadien Afghanistan diende te ontvluchten, slaagt hij er niet in de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen die zijn relaas ondersteunen en dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, quod non in casu. Te meer nu verzoeker zelf verklaart nog in contact te staan met zijn moeder (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en verzoekschrift, p. 3 en 9). Dat verzoeker het gevecht tussen de overheid wel wist te situeren, kan op zich geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een verklaring is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt bovendien terecht op als volgt: "Voorts slaagde u er niet in op aannemelijke wijze te verklaren waarom de taliban precies u ervan beschuldigden hen verraden te hebben.

U zei dat de taliban twintig stukken kledij lieten naaien bij u zonder hiervoor te betalen, dat ze van andere winkeliers slechts wat suiker of melk namen, en dat dit de reden zou kunnen zijn waarom ze u beschuldigden (CGVS, p. 12). Dat u financieel verlies leed door gratis kledij te maken voor de taliban verklaart echter niet afdoende waarom de taliban u beschuldigden van verraad. U verklaarde immers dat de taliban vaak naar de bazaar kwamen, dat ze daar overdag rondliepen, dat iedereen hen kon identificeren als taliban en dat ze van andere winkeliers dingen meenamen (CGVS, p. 11, 12). Om het even welke persoon die die bewuste dag de taliban op de bazaar zag had bijgevolg informatie hierover kunnen doorgeven aan de autoriteiten." Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins blijkt dat hij verklaard zou hebben dat zijn broer nog in Afghanistan verbleef, dient erop gewezen dat uit de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk blijkt dat hij heeft aangegeven dat zijn broer H. nog in Shampshapoor verbleef (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 17). Dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aanvoert dat de taliban een maand later te weten zou zijn gekomen dat verzoeker contact had genomen met zijn broer H. vanuit Bulgarije en zij H. hierop beschuldigden als spion, waardoor verzoekers broer H. eveneens zou zijn moeten vluchten en sindsdien in Turkije verblijft (administratief dossier, stuk 5, p. 7), doch hiervan geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou zijn broer eveneens problemen hebben gekregen met de taliban en zijn moeten vluchten. Dit klemt des te meer daar verzoeker bijzonder weinig informatie kan verschaffen over de vermeende problemen en vlucht van zijn broer. Zo weet hij niet of zijn broer nog gecontacteerd werd door de taliban, noch hoe zijn broer die informatie verkreeg (administratief dossier, stuk 5, p. 13). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet langer in rechtstreeks contact staat met zijn broer H. omwille van evidente veiligheidsredenen nu beide broers actief gezocht worden door de taliban, kan deze onwetendheid niet toedekken. Verzoeker verklaart immers zelf dat zijn broer zich thans in Turkije bevindt en dus buiten het bereik van de taliban in Afghanistan, zodat niet kan worden ingezien waarom hij geen contact zou kunnen onderhouden met zijn broer omwille van "evidente veiligheidsredenen". Te meer daar verzoeker verklaart dat hij nog steeds in contact staat met zijn moeder en echtgenote die zich nog steeds in het ouderlijk huis in Shampshapoor, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar in Afghanistan bevinden (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

Tevens staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "U slaagde evenmin aannemelijk te maken dat u nog gezocht wordt door de taliban. Toen u gevraagd werd hoe u weet dat u gezocht werd na uw vertrek, verwees u naar de problemen en de vlucht van uw broer (CGVS, p. 13). Deze zijn echter zoals hierboven reeds werd opgemerkt weinig geloofwaardig. Gevraagd of u nog andere indicaties hebt dat de taliban u nog zoeken, zei u slechts dat ze niets kunnen zeggen tegen uw vader omdat hij een oudere man is, of tegen uw andere broer omdat hij mentale problemen heeft (CGVS, p. 13). U verklaarde dat ze misschien iets tegen uw vader gezegd hebben, maar dat u al een tijdje niet meer sprak met hem (CGVS, p. 13). Dit vergoelijkt uw onwetendheid echter niet, u bent immers wel in contact met uw moeder en uw echtgenote (CGVS, p. 7) en er kan verwacht worden dat zij u op de hoogte zouden houden van eventuele verdere

ontwikkelingen. Gevraagd of de taliban recent nog naar uw huis kwamen zei u dat ze drie jaar geleden kwamen en dat u sinds twee of drie jaar die dingen niet meer vraagt aan uw familie omdat ze u bedroeven (CGVS, p. 13). Dit verklaart uw onwetendheid echter niet afdoende, er kan immers verwacht worden dat u zich verder zou informeren over de actuele staat van uw asielmotieven.”

Verzoeker voert aan dat hij bij zijn laatste telefonisch contact op 29 augustus 2018 kreeg te horen dat de taliban twee maanden tevoren naar het ouderlijk huis in Shamshapoor zijn gekomen en er 's nachts op brute wijze zijn binnengedrongen op zoek naar verzoeker en zijn broer H., zodat moet worden besloten dat de taliban nog wel degelijk actief en agressief op zoek is naar hem. De Raad stelt evenwel vast dat dit klemt met verzoekers verklaring zoals hij deze heeft afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud van 16 juli 2018 op de zetel van het Commissariaat-generaal en waarbij hij aangaf dat hij niet op de hoogte was van recente bezoeken van de taliban omdat deze zaken hem bedroeven en hij er dus niet meer naar vraagt (administratief dossier, stuk 5, p. 13), hetgeen zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt. Bovendien dient erop gewezen dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel van de motieven niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

2.3.2.3.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande op goede gronden:

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Het duplicaat van uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en werd opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, aangezien u uw originele taskara verloren zou hebben in Europa (CGVS, p. 3). De enveloppen hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en tonen hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. Met betrekking tot het document ter bevestiging van uw problemen dient opgemerkt te worden dat dit opgesteld werd op vraag van uw moeder (CGVS, p. 3). Gezien het gesolliciteerde karakter ervan heeft het geen objectieve bewijswaarde. Bovendien merkt het CGVS op dat u geen enkel idee hebt wanneer uw moeder het incident ging rapporteren. Dat u zelfs niet kan aangeven of uw moeder het incident recent of kort na uw vertrek in 2013 aangaf tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan (CGVS, p. 3). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.”

Verzoeker voert aan dat zijn moeder de enige persoon was die het attest kon laten opmaken en aangifte kon gaan doen bij de politieke diensten en dat de commissaris-generaal geheel ten onrechte bewijswaarde aan het document ter bevestiging van zijn problemen ontzegt (zie verzoekschrift, stuk 5 en administratief dossier, map 'Documenten'). De Raad stelt vast dat verzoeker zich met deze argumentatie veelal beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen op zich geen dienstig verweer is om de voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het nietauthentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is. De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook geen ander licht werpen op de voormelde motieven die aldus onverminderd overeind blijven

2.3.2.4. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiellozoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit een rapport en persartikel, aangehaald in het verzoekschrift, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de provincie Surkhrod is gesteund. Waar verzoeker erop wijst dat UNOCHA op basis van het aantal slachtoffers de ernst van het conflict in Surkhrod classificeert als het tweede hoogste niveau, dient erop gewezen dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is uitgegaan van de meest actuele landeninformatie, dient erop gewezen dat de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen samen met zijn aanvullende nota van 26 oktober 2018 het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport "EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin de informatie van voormelde analyse genoegzaam wordt bevestigd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoeker, die verklaarde België niet te hebben verlaten sinds zijn vorige verzoek om internationale bescherming, diende op 9 maart 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 april 2021 verklaarde de commissaris-generaal het derde verzoek om internationale bescherming ontvankelijk.

1.4. Op 28 juni 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend brief van 29 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/03/2021
Overdracht CGVS: 01/04/2021*

Op 30 juni 2021 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u14 tot 10u32. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter Heimans was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, A.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst een Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Shamshapoor gelegen in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. U bent geboren op 28 februari 1986.

U was kleermaker en had een winkel in de bazaar van Shamshapoor. De taliban kwamen drie keer kledij bestellen bij u, u moest de kledij gratis maken voor hen. Nadat ze de derde keer de kledij waren komen ophalen, ontstond er diezelfde dag een gevecht tussen de overheid en de taliban in Tatang, dit was op een maandag. Op donderdagavond ging u op bezoek bij uw paternale oom in het dorp Nekyakano Qala. Die avond kwamen de taliban naar uw huis. Ze waren op zoek naar u en doorzochten jullie woning. Ze sloegen uw vader en uw twee broers. Ze zeiden dat u een spion was en dat u overgedragen moest worden. Toen u op vrijdag thuiskwam vertelde uw vader wat er gebeurd was. Hij zei dat u naar de woning van uw paternale oom in Dusaraka moest gaan. Uw neef kwam u halen en bracht u naar Dusaraka. U verbleef er twee dagen in de woning van uw oom. De tweede nacht kwamen de taliban om middernacht naar het huis van uw oom. U slaagde erin weg te lopen naar het dak van de burens en u verborg zich in het huis van de burens. Intussen doorzochten de taliban de woning van uw oom en sloegen ze uw oom en zijn zoon. Uw oom belde uw vader, die naar de woning van uw oom kwam. Onderweg informeerde hij de politie in het districtshuis. Uw vader besloot dat u het land moest verlaten omdat u beschuldigd was van spionage en afgeslacht zou worden. Diezelfde dag werd uw vertrek geregeld en verliet u Afghanistan, dit was in 2013.

U reisde over land naar Turkije, waar u vijf tot zes maanden verbleef. Vervolgens reisde u naar Bulgarije, waar uw vingerafdrukken genomen werden. U reisde dan naar België, waar u op 14 april 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde toen dat u 17 jaar oud was en dus minderjarig. Uw verzoek werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juni 2014. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U werd in 2014 naar Bulgarije overgebracht, waar u na aankomst op de luchthaven vrijgelaten werd. Vanuit Bulgarije contacteerde u uw broer. De taliban kwamen dit te weten en beschuldigden uw broer ervan een spion te zijn. Uw broer ontvluchtte daarop Afghanistan en verblijft nu in Turkije. U wou niet in Bulgarije blijven omdat u er geen woning kreeg en er op straat moest verblijven, dus u reisde verder via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Italië naar Frankrijk. U verbleef drie of drieënhalf jaar in Frankrijk in Calais en in treinstations en u probeerde verder te reizen naar Engeland. Omdat u hepatitis had en zwakker werd, besloot u uiteindelijk naar België te reizen, waar u op 20 maart 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Op 13 juni 2018 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden omwille van uw probleem met de taliban. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming een duplicaat van uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument), twee enveloppen en een document met betrekking tot uw problemen neer.

Het CGVS nam op 14 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was. Daarnaast oordeelde het CGVS dat er voor burgers in het district Surkh Rod geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In haar arrest van 12 december 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende op 9 maart 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 april 2021 verklaarde het CGVS uw derde verzoek ontvankelijk. U werd opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud en verklaarde dat de door u eerder aangehaalde problemen met de Taliban nog steeds actueel waren. De Taliban zouden nog vaak naar uw ouderlijk huis zijn gekomen en lieten daarbij vele dreigbrieven achter. Gezien u nog steeds gezocht wordt door de Taliban kan u niet naar Afghanistan terugkeren.

Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende kopieën neer van: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw ouders, twee dreigbrieven van de Taliban en de klacht die uw moeder ging indienen bij het districtshuis. U legt na afloop van het nieuwe onderhoud ook nog een arbeidscontract neer.

Op 19 april 2021 verklaarde het CGVS uw derde verzoek ontvankelijk.

Op 30 juli 2021 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing waartegen u beroep aantekende. Op 29 oktober 2021 werd, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, deze beslissing door het CGVS opnieuw ingetrokken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U stelt mentale problemen te hebben, u zou vaak dingen vergeten (CGVS 30.06.2021, p.11), doch laat u het na deze te staven met documenten. U zou zich ook nooit naar een dokter, psycholoog of psychiater hebben begeven (CGVS 30.06.2021, p.11 & verklaringen DVZ 30.03.2021 vraag 12). Uw advocaat schrijft in zijn opmerkingen na het persoonlijk onderhoud ook dat u mentaal beperkt zou zijn en dat u lijdt aan hallucinaties, dwanggedachten en dwangbeelden, doch laat het na te staven op wat hij zich hiervoor baseert (zie opmerkingen 08.07.2021). Deze blote beweringen wijzigen de eerder gemaakte beoordeling van het CGVS niet. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de problemen die u verklaarde te hebben gekend in Afghanistan. De laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming, de gebrekkige kennis over uw belagers alsook tal van onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnden de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding uit Afghanistan. Deze motieven werden, in haar arrest van 12 december 2018, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging niet in cassatieberoep waardoor het arrest van de RvV kracht van gewijsde geniet en de erin opgeworpen argumenten niet langer kunnen worden betwist. Het louter herhalen van deze beweerde problemen wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat de Taliban nog naar uw ouders kwamen na uw vertrek alsook dreigbrieven verstuurd, zoals u op heden verklaart (CGVS 30.06.2021, p.8 & 9), kan dus niet als geloofwaardig worden beschouwd. Hiermee legt u louter bijkomende verklaringen af die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw huidige gebrekkige kennis bevestigt bovendien de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS. U stelt dat de Taliban nog vaak naar uw huis kwamen na uw vertrek uit Afghanistan doch heeft u er het raden naar hoe dikwijls. Sterker, u weet niet eens met zekerheid te zeggen of het altijd dezelfde mensen waren die langskwamen, laat staan wanneer het de laatste keer was (CGVS 30.06.2021, p.9 & 10). Dat u dergelijke essentiële zaken van uw beweerde problemen niet weet is tekenend en bevestigt dat aan uw problemen geen geloof kan worden gehecht. U stelt verder niet te weten hoeveel dreigbrieven uw familie in totaal zou hebben ontvangen (CGVS 30.06.2021, p.9), opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. U legt wel twee dreigbrieven neer waarvan volgens uw verklaringen één zo'n acht of negen maanden oud is en de andere twee maanden oud (CGVS 30.06.2021, p.8). Opvallend genoeg maakte u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ op 30 maart 2021 nochtans geen enkele melding van een dreigbrief die uw familie kreeg. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u deze brieven pas na het onderhoud bij de DVZ ontving en dat u het op dat moment nog niet wist omdat u geen contact had met uw familie (CGVS 30.06.2021, p.9). Dit overtuigt geenszins. Zo legde u bij de DVZ een 'applicatieformulier' neer en verklaarde u dit te hebben ontvangen drie of vier maanden geleden (verklaringen DVZ 30.03.2021, vraag 18). Gezien de contacten die u moet hebben gehad om dit document te bekomen had u wel degelijk op de hoogte kunnen zijn van een dreigbrief die zo'n acht of negen maanden geleden zou zijn aangekomen bij u thuis in Afghanistan. Opnieuw bevestigt dit de eerder gemaakte analyse van het CGVS. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de dreigbrieven die u neerlegt en de klachtenbrief die uw moeder zou zijn gaan indienen bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dat deze dreigbrieven onvertaald bleven, hoewel uw advocaat hierom vraagt (zie opmerkingen 08.07.2021), wijzigt geenszins bovenstaande en eerder gemaakte vaststellingen omtrent het frauduleuze karakter van uw asielrelaas.

De taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) die u neerlegt bevestigen uw identiteit en die van uw familieleden doch worden deze tot op heden door het CGVS niet betwist. Uw arbeidscontract, tot slot, toont aan dat u hier in België werkt maar levert geenszins bewijs voor het door u aangehaalde asielrelaas.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud dateert van 30 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. En art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van

vervolgning of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uw advocaat stelt verder in zijn opmerkingen na het onderhoud nog dat het in Afghanistan onveilig is en tracht dit te staven met het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken. Dient enerzijds te worden opgemerkt dat deze betrekking heeft op de situatie voor reizigers die naar Afghanistan willen afreizen en dus niet representatief is voor Afghaanse onderdanen en dat anderzijds hierboven reeds werd aangetoond dat de veiligheidssituatie in uw land van herkomst niet van die aard is om te spreken dat er voor burgers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities die uw advocaat overmaakt na het onderhoud hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen. Waar hij argumenteert geen inzage te hebben gehad in uw dossier vóór het persoonlijk onderhoud dient te worden opgemerkt dat dit evenmin tot een ander appreciatie leidt en dat uw advocaat de inhoud van uw dossier werd overgemaakt na afloop van het onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/9 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen;*
- De beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;*

- Artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Artikel 10, lid 3, (b) van de Richtlijn 2013/32/EU.

Vooreerst stelt verzoeker dat de bestreden beslissing onterecht diens cognitieve problematiek terzijde schuift.

De bestreden beslissing twijfelt aan de waarachtigheid van verzoekers mentale beperkingen, maar kan zulke inschatting niet maken daar ze niet over de nodige competenties beschikt.

De bestreden beslissing wenst een attest van een dokter of een psycholoog te zien. Verzoeker is echter al jaren zonder verblijfsdocumenten en had slechts recht op dringende medische hulp. Een mentale beperking valt hier niet onder. Hij was dan ook in de onmogelijkheid om een psycholoog/psychiater te betalen.

Het gegeven dat verzoeker tot in Europa is geraakt zegt verder niets over zijn mentale capaciteiten.

Ook het feit dat verzoeker thans werkt sluit niet uit dat hij mogelijk cognitief beperkt is. Het betreft ook maar eenvoudig werk.

Voorts stelt verzoeker dat het onredelijk is dat er van verzoeker wordt verwacht dat hij terugkeert naar Afghanistan. Verzoeker verliet Afghanistan in 2013 en leeft al bijna 10 jaar in een preciaire situatie die hem stress opleverde. Ten gevolge van deze omstandigheden kan de bestreden beslissing niet verwachten dat hij details geeft over de gebeurtenissen die hem overkwamen. Indien de bestreden beslissing meent dat verzoeker nog in staat moest zijn om details te geven, desondanks diens persoonlijke situatie, dan had ze dit moeten staven door het bijhorend wetenschappelijk onderzoek.

Zeker wat de periode betreft dat hij er niet was, is het kennelijk onredelijk om van verzoeker gedetailleerde informatie te verwachten. Verzoeker heeft zijn familie niet "verhoord". Integendeel er wordt hierover weinig gepraat omdat ze elkaar willen ontzien. Zijn familie weet ook niet in welke trieste omstandigheden verzoeker in Europa heeft overleefd tijdens de periodes dat hij geen verblijfsrecht had.

Verder verwijst verzoeker naar de overname van Afghanistan door de taliban.

Verzoeker meent dat hij door zijn verwestering niet meer kan terugkeren naar Afghanistan.

Echter, verzoeker werd niet verder ondervraagd over zijn verwestering. Dit terwijl verzoeker dit element had opgeworpen in het kader van het beroep tegen de thans ingetrokken beslissing van 30 juli 2021.

Dit maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar de nota van 16 juni 2022 van Nansen. Uit voormeld rapport blijkt dat geweld en criminele feiten wel degelijk plaatsvinden jegens personen die als verwesterd worden beschouwd. Het is aannemelijk dat de taliban mensen vermoorden die lang wegbleven.

Gezien verzoekers lange afwezigheid zal hij meteen in het oog springen.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie van UNCHR en EASO/EUAA.

Voorts meent verzoeker dat een terugkeer naar Afghanistan zou neerkomen op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker licht toe als volgt:

"Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Er is geen enkele twijfel dat verzoeker Afghaan is en dit zijn herkomstland is en het land waarvan de actuele veiligheidssituatie moet worden nagegaan. Er is ook geen twijfel dat verzoeker al sinds 2013 in Europa en België verblijft.

Verzoeker verwijst tevens deze naar de UNHCR, 'Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan', februari 2022 (stuk 2 - <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>). Het EUAA publiceerde op 20 april 2022 de nieuwste 'Country Guidance' over Afghanistan. De richtlijnen geven –gelijkend op de analyse van het CGVS- aan dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is gedaald. Toch is het EUAA van mening dat het nog niet mogelijk is om al sluitende conclusies te trekken over de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 15(C) van de Kwalificatierichtlijn. Er is het manifest gebrek aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen. (stuk 4, blz. 16 e.v.)

"In view of the volatility of the situation throughout Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative" (stuk 2, blz. 2)

Volgens art. 8 van de voormelde richtlijn dient er ook rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land wat met zich de relevantie van de socioeconomische situatie (RvV nr. 113077 van 29 oktober 2013)

Volgens het UNHCR moet het onderzoek van het redelijk karakter de volgende vraag beantwoorden: "Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship?" Verzoeker haalt bovenstaande rapporten en verwijzingen aan om aan te tonen dat het leven in Afghanistan niet aan de standaarden van een menswaardig leven voldoet.

De preciaire leefomstandigheden zijn het gevolg van het handelen of de nalatigheid van de nieuwe machthebbers in Afghanistan. Zo zijn er talloze bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen; en lijkt de financiële en medische infrastructuur op instorten te staan. Hier komt nog eens bij dat Afghanistan geconfronteerd wordt door een periode van droogte en voedseltekorten. Waar de Afghaanse overheid zulke problemen voordien kon verlichten met behulp van westerse donaties, slaagt de taliban hier niet in. Dit is grotendeels te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de taliban.

Alle provincies in Afghanistan hebben te maken met extreme en acute voedseltekorten. (zie https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_17%20March_FI_NAL.pdf)

Uit het UNHCR Guidance note (stuk 2) blijkt dat 97 % van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.

Zelfs indien er geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker mentale problemen heeft, het is een feit dat verzoeker al bijna 10 jaar niet naar Afghanistan is geweest en zijn terugkomst zelfs de andere leden van de familie in gevaar zal brengen, net omwille van zijn Westers gedrag. Dat hij om die reden ook niet zomaar een bron van inkomsten zal kunnen vinden. Dat hij wel degelijk hierom een gemakkelijk doelwit is en gevaar loopt.

Tenslotte dient tevens rekening te worden gehouden met de corona-pandemie. Verzoeker zal ook hierom in mensonwaardige omstandigheden terecht komen gelet op het tekort aan de basic medische behoeften in het land van herkomst:

"As a result of this underfunding, there's a shortage of health-care professionals: There are only 9.4 skilled health professionals and 1.9 physicians per 10,000 people in Afghanistan. Rural areas have as few as 0.6 physicians per 10,000 residents.

The international funding priorities have fragmented and stratified the Afghan health-care system: NGOs operate many free specialized clinics, but are vulnerable to funding cuts and depend on international forces for security.

The free public health clinics are often mere shells. Patients report the clinics lack qualified personnel and often run out of essential medicines, and underpaid doctors working in public clinics urge patients to attend

their “more lucrative after-hours private practice” instead. As a result, patients face significant financial barriers to health care. ...”²

Verzoeker verwijst tevens naar het artikel d.d. <https://theconversation.com/covid-in-afghanistan-low-vaccine-coverage-and-a-crumbing-health-system-could-trigger-a-humanitarian-crisis-179718> van 29 maart 2022:

“Modelling by the Institute for Health Metrics and Evaluation – although also unlikely to be highly accurate given the paucity of real-time data for Afghanistan – estimates that COVID had already killed close to 200,000 people by the beginning of 2022.”

since the Taliban takeover, the health system has started to crumble, as funding and support from international organisations has slowed down or halted altogether. COVID hospitals, for example, are struggling to function due to a lack of resources and staff. There’s thought to be only one COVID healthcare facility in the capital, Kabul – a city of approximately 4 million people.”

Indien verzoeker terugkeert, wordt hij blootgesteld aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt (art. 48/4 §2,b Vw.). Art. 48/5 Vw. is niet limitatief gelet op het expliciete gebruik van het woord “kan” : “...ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door...”. In ieder geval is er een schending van art. 3 EVRM

Hieromtrent motiveert verwerende partij echter niets en wordt ten onrechte met dit gegeven geen rekening gehouden.

Dat er blijkbaar geen optie is om een menswaardige wijze zich in het land zomaar te gaan settelen.”

2.1.2. Stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 2: UNHCR “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”;
- 3: Briefwisseling Mr. Heimans;
- 4: Nota 2022/2 Nansen vzw van 16.06.2022, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers;
- 5: Covid rapport september 2021.

2.1.3. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 11 oktober 2022 neer met daarin de volgende informatie:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>

Tevens werd een kopie gevoegd van de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 13 september 2022.

2.1.4. In een aanvullende nota van 20 oktober 2022 legt verzoeker documenten neer ter staving van diens psychische problematiek:

- 6: Attest van de huisarts A.D.M. van 13 oktober 2021;
- 7: Psychologisch attest van K.V.P. van 11 oktober 2021.

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer ter bevestiging van diens kwetsbare profiel alsook ter staving van zijn integratie:

- 8: Arbeidsovereenkomst van 6 juli 2021;
- 9: Psychologisch attest van 11 oktober 2021 dat reeds werd gevoegd bij de aanvullende nota van 20 oktober 2022;
- 10: Loonfiches.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing inzake het bestaan van bijzonder procedurele noden in zijn hoofde, gelet op het posttraumatisch stresssyndroom in zijn hoofde alsook het aanwezig zijn van een dwangneurose.

In zoverre verzoeker van mening is dat een gebrekkig onderzoek gebeurde van verzoekers “aandoening”, merkt de Raad op dat artikel 18 van de Richtlijn 2013/32EU het medisch onderzoek regelt. Er bestaat hierbij geen absolute verplichting om over (de resultaten) een medisch onderzoek te beschikken. De commissaris-generaal is evenmin verplicht om over de neergelegde medische attesten een professioneel advies te vragen.

In elk geval moeten de resultaten van de medische onderzoeken door de commissaris-generaal worden beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek. De Europese bepaling werd omgezet in artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aan de verzoeker vragen om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangewezen bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een rapport met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Er wordt hierbij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

§ 2. Indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen en er geen medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 plaatsvindt, wordt hij ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Het medisch getuigschrift wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen.

§ 3. Het feit dat de verzoeker om internationale bescherming weigert om het medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 te ondergaan of het feit dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

§ 4. Het in paragraaf 1, derde lid, bedoelde rapport of het in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming.

§ 5. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verzoeker kan, zoals in deze zaak is gebeurd met de attesten van 11 en 13 oktober 2022, steeds op eigen initiatief een medisch onderzoek laten uitvoeren.

De Raad stelt vast dat uit de attesten van 11 en 13 oktober 2022 (aanvullende nota verzoeker, stukken 6-7) niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat hij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek. Het algemene en theoretische betoog dat men geen coherente en consistente verklaringen van verzoeker kan verwachten omwille van zijn psychologische problemen wordt niet gestaafd door het neergelegde attest. Er blijkt niet dat verzoekers cognitieve vermogens zo zouden zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Raad wijst er in deze op dat de opsomming van symptomen die verzoeker zou ervaren, waaronder ‘geheugens- en concentratieproblemen’ in eerste instantie gebaseerd is op verzoekers verklaringen en niet op objectieve medische vaststellingen. Verzoeker toont met het louter neerleggen van deze attesten dan ook niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met enige bijzondere procedurele nood in zijn hoofde, noch dat zijn rechten niet gerespecteerd werden of dat hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De commissaris-generaal kon in het kader van verzoekers huidige verzoek om internationale bescherming dan ook terecht oordelen dat er geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld in hoofde van verzoeker die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen en dat er zich thans in het kader van verzoekers huidige verzoek geen bijkomende elementen aandienen of worden aangereikt die hier een ander licht opwerpen (artikel 48/9, § 7, van de Vreemdelingenwet). Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek geen nieuwe elementen bij die afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling, noch blijken dergelijke elementen uit het administratief dossier.

2.4. Verzoeker meent verder dat hij diende te worden gehoord aangezien de taliban thans Afghanistan hebben overgenomen en hij verwesterd is, hetgeen nieuwe elementen betreffen die een nieuw licht kunnen werpen op de door hem ervaren vrees tegenover Afghanistan.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineenstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een "de facto"-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 30 juni 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

Ondanks zijn bewering dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 e.v.).

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.5.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat de door verzoeker thans opgeworpen elementen geen ander licht werpen op de beoordeling van diens eerste verzoek om internationale bescherming daar verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde omtrent de vermeende voortdurende vervolging die zijn familie zou ervaren (i) en de door verzoeker neergelegde dreigbrieven klemmen met diens eerdere verklaringen (ii).

Vooreerst merkt de Raad op dat er in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming een met gezag van gewijsde beoordeling plaatsvond waarin werd besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker opgeworpen problematiek met de taliban (RvV 12 december 2018, nr. 213 799).

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn eerdere verklaringen inzake met zijn problemen met de taliban.

In zoverre verzoeker thans diens psychische problematiek aanvoert, merkt de Raad op dat dit element geenszins werd opgeworpen tijdens de behandeling van diens tweede verzoek om internationale bescherming, waardoor niet kan worden aangenomen dat deze psychische problematiek reeds aanwezig was destijds en bijgevolg niet bij machte is om een ander licht te werpen op voormelde beoordeling. De Raad benadrukt in deze dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55*).

Evenmin kunnen de door verzoeker aangehaalde psychische problemen afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing omtrent de nieuwe elementen die verzoeker aanvoert in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt hierbij dat het niet redelijk is om van hem gedetailleerde verklaringen te verwachten daar diens cognitieve competenties zouden zijn aangetast. De Raad herhaalt hierbij de vaststelling dat er geenszins kan worden afgeleid uit diens neergelegde attest dat er van hem geen coherente, gedetailleerde en consistente verklaringen kan worden verwachten.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat het onredelijk is dat hij gedetailleerde informatie verschaft over de verdere gebeurtenissen met zijn familieleden. Verzoeker zou hen hierover niet willen bevragen. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een volledige en correcte manier aan te brengen, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Van verzoeker kan dus worden verwacht dat hij zich informeert over de essentiële elementen van zijn asielrelaas, temeer daar hij klaarblijkelijk stevast in contact staat met zijn familie daar hij documenten van hen ontving.

De bestreden beslissing oordeelde verder op goede gronden dat verzoeker de thans opgeworpen elementen niet aannemelijk maakt:

“Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de problemen die u verklaarde te hebben gekend in Afghanistan. De laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming, de gebrekkige kennis over uw belagers alsook tal van onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnden de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding uit Afghanistan. Deze motieven werden, in haar arrest van 12 december 2018, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging niet in cassatieberoep waardoor het arrest van de RvV kracht van gewijsde geniet en de erin opgeworpen argumenten niet langer kunnen worden betwist. Het louter herhalen van deze beweerde problemen wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat de Taliban nog naar uw ouders kwamen na uw vertrek alsook dreigbrieven verstuurd, zoals u op heden verklaart (CGVS 30.06.2021, p.8 & 9), kan dus niet als geloofwaardig worden beschouwd. Hiermee legt u louter bijkomende verklaringen af die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw huidige gebrekkige kennis bevestigt bovendien de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS. U stelt dat de Taliban nog vaak naar uw huis kwamen na uw vertrek uit Afghanistan doch heeft u er het raden naar hoe dikwijls. Sterker, u weet niet eens met zekerheid te zeggen of het altijd dezelfde mensen waren die langskwamen, laat staan wanneer het de laatste keer was (CGVS 30.06.2021, p.9 & 10). Dat u dergelijke essentiële zaken van uw beweerde problemen niet weet is tekenend en bevestigt dat aan uw problemen geen geloof kan worden gehecht. U stelt verder niet te weten hoeveel dreigbrieven uw familie in totaal zou hebben ontvangen (CGVS 30.06.2021, p.9), opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. U legt wel twee dreigbrieven neer waarvan volgens uw verklaringen één zo'n acht of negen maanden oud is en de andere twee maanden oud (CGVS 30.06.2021, p.8). Opvallend genoeg maakte u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ op 30 maart 2021 nochtans geen enkele melding van een dreigbrief die uw familie kreeg. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u deze brieven pas na het onderhoud bij de DVZ ontving en dat u het op dat moment nog niet wist omdat u geen contact had met uw familie (CGVS 30.06.2021, p.9). Dit overtuigt geenszins. Zo legde u bij de DVZ een 'applicatieformulier' neer en verklaarde u dit te hebben ontvangen drie of vier maanden geleden (verklaringen DVZ 30.03.2021, vraag 18). Gezien de contacten die u moet hebben gehad om dit document te bekomen had u wel degelijk op de hoogte kunnen zijn van een dreigbrief die zo'n acht of negen maanden geleden zou zijn aangekomen bij u thuis in Afghanistan. Opnieuw bevestigt dit de eerder gemaakte analyse van het CGVS. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de dreigbrieven die u neerlegt en de klachtenbrief die uw moeder zou zijn gaan indienen bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dat deze dreigbrieven onvertaald bleven, hoewel uw advocaat hierom vraagt (zie opmerkingen 08.07.2021), wijzigt geenszins bovenstaande en eerder gemaakte vaststellingen omtrent het frauduleuze karakter van uw asielrelaas.”

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid.

2.5.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bilmaruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing*

Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*EUAA Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (*EUAA Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging.

In de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’ van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in verzoekschrift en aanvullende nota dat hij op dergelijke mate verwesterd is dat hij zich niet kan conformeren naar de Afghaanse normen en bijgevolg zal worden gevisieerd door de Taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het gegeven dat hij zich reeds 10 jaar in Europa bevindt en al enige tijd werkt.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in Europa heeft verbleven. Verzoeker reisde volgens zijn verklaringen doorheen verscheidene landen vooraleer hij een tweede verzoek om internationale bescherming indiende in België op 20 maart 2018, waar hij tot op heden verblijft. De Raad kan echter, behoudens diens arbeidsovereenkomst, geen elementen ontwaren waaruit blijkt dat verzoeker ook maar enige mate van integratie vertoont en kan dus hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtun spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 1). Uit het verzoekschrift en de aanvullende nota blijkt ook dat verzoekers gezinsleden nog steeds in Afghanistan wonen. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker verliet Afghanistan volgens diens verklaringen wanneer hij ongeveer 27 jaar oud was. Het gegeven dat verzoeker hier arbeid heeft verricht is evenmin een element dat van zulke aard is dat het doet besluiten dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. De door in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

2.6.2. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).*

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Tot slot kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak "*M.S.S.*" en in de zaak "*Sufi en Elmi*" (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Tot slot oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg

is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidzorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstreckers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling.

Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 9-10), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in het verzoekschrift en de aanvullende nota's geen informatie aan die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP